

Б. М. — Е, казвай да видимъ.

М. — Познавашъ ли Сѣббюва Радка?

Б. М. — Хѣ оная! хубавѣ тѣ ли?

М. — (Съ радость) Хѣ! хѣ! неж.

Б. М. — Чи неж азъ съмъ ѣ гледала. Виждашъ ли рокѣ тѣ ми? хиляда пѣти ѣ е написала да прощавашъ, гюлсою на лице то ти.

М. — Сполаги. Неж много ѣ обичямъ, и ако не ѣ зема умирамъ.

Б. М. — Ей света богородице! упазиго завалиа та! ами тя обичяли та? хорогували съ неж? показали ти нѣ-кой нишанъ чи та любви?

М. — Ъ не съмъ хоротуваль съ неж: но показа ми нишанъ чима любви.

Б. М. — Чи отъ гдѣ позна чи та любви? я кажими за да знамъ отъ гдѣ да зафана работѣ тѣ.

М. — На, единъ день минуваше отъ тукъ съ баща си, ачи и падна кѣрна та, пѣкъ тя ся наведи чи ѣ зе!

Б. М. — Ами видели та;

М. — Не, нема виде, зацо азъ тогива ся брженяхъ. Но Вичю ѣ виде чи ми каза. Другъ пѣтъ, пѣкъ азъ минухахъ по край тѣхъ: ачи ся плезнахъ та паднахъ въ кала, пѣкъ тя, като ма видѣ, умре да ся смее.

Б. М. — (духа на ула си) охъ охъ Михале, твояа умъ гарвани тѣ да го ядѣтъ.

М. — Е, какво мыслишъ сега бабо Марто; какво ще струвамы.

Б. М. — Чи какво да рекѣ бабе! отъ тейзи ише-ны гдѣто ми казвашъ, то ся познава чи тя та любви много!

М. — Чи и азъ то думамъ я; хичъ ако не ма любяше тя, щеше ли да ся смее, като паднахъ въ кала?

Б. М. — Тѣй зеръ. иди остави работѣ тѣ на мене, чи азъ ѣ свършимъ, азъ сто такива работы изваждамъ на день отъ джобаси.